Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 12 maja 2022 r.*

Spis treści

Ramy prawne . . . 3
Prawo Światowej Organizacji Handlu . . . 3
Prawo Unii . . . 4
Okoliczności powstania sporu . . . 7
Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok . . . 8
Żądania stron w postępowaniu przed Trybunałem . . . 10
W przedmiocie odwołania głównego . . . 11
W przedmiocie zarzutu pierwszego . . . 11
Argumentacja stron . . . 11
Ocena Trybunału . . . 12
W przedmiocie zarzutu drugiego . . . 15
Argumentacja stron . . . 15
Ocena Trybunału . . . 17
W przedmiocie zarzutu trzeciego . . . 18
Argumentacja stron . . . 18
Ocena Trybunału . . . 19
W przedmiocie odwołania wzajemnego . . . 22
W przedmiocie zarzutu pierwszego . . . 22

* Język postępowania: angielski

Argumentacja stron . . . . . 22

Ocena Trybunału . . . . . 23

W przedmiocie zarzutu drugiego . . . . . 25

Argumentacja stron . . . . . 25

Ocena Trybunału . . . . . 26

W przedmiocie kosztów . . . . . 26

Odwołanie – Dumping – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/763 – Przywóz niektórych rodzajów lekkiego papieru termoczułego pochodzącego z Republiki Korei – Ostateczne cło antydumpingowe – Rozporządzenie (UE) 2016/1036 – Artykuły 6, 16 i 18 – Dowód – Informacje dostarczone poza odpowiedzią na kwestionariusz antydumpingowy – Waga sprzedaży mająca wpływ na obliczenie dumpingu – Artykuł 2 ust. 1 i 3 – Obliczanie wartości normalnej – Hierarchia metod obliczania – Artykuł 3 ust. 2 i 3 – Szkoda – Obliczanie marginesu podcięcia cenowego – Odwołanie wzajemne – Artykuł 2 ust. 11 – Pełny zakres dumpingu – Artykuł 18 – Zwolnienie z odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy – Niewystąpienie braku współpracy

W sprawie C-260/20 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 11 czerwca 2020 r.,

**Komisja Europejska**, którą reprezentowali początkowo J.-F. Brakeland i A. Demeneix, a następnie J.-F. Brakeland i G. Luengo, w charakterze pełnomocników,

strona wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

**Hansol Paper Co. Ltd**, z siedzibą w Seulu (Korea Południowa), którą reprezentowali J.-F. Bellis, B. Servais i V. Crochet, avocats,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

**European Thermal Paper Association (ETPA)**, z siedzibą w Zurychu (Szwajcaria), którą reprezentowali H. Hobbelen, B. Vleeshouwers i K. Huyghebaert, advocaten, a także J. Rivas, abogado,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: A. Prechal (sprawozdawczyni), prezes izby, J. Passer, F. Biltgen, N. Wahl i M.L. Arastey Sahún, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Pikamäe,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 13 stycznia 2022 r.,

wydaje następujący

## Wyrok

1 W swoim odwołaniu Komisja Europejska wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 2 kwietnia 2020 r., Hansol Paper/Komisja (T-383/17, niepublikowanego, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2020:139), w którym Sąd stwierdził nieważność rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/763 z dnia 2 maja 2017 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów lekkiego papieru termoczułego pochodzących z Republiki Korei (Dz.U. 2017, L 114, s. 3, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem") w zakresie, w jakim dotyczyło ono produktów wytwarzanych przez Hansol Paper Co. Ltd (zwaną dalej „spółką Hansol").

2 W odwołaniu wzajemnym European Thermal Paper Association (ETPA) wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku.

## Ramy prawne

### *Prawo Światowej Organizacji Handlu*

3 Decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji porozumień będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. 1994, L 336, s. 1) Rada Unii Europejskiej przyjęła Porozumienie ustanawiające Światową Organizację Handlu (WTO), podpisane w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r., jak również porozumienia znajdujące się w załącznikach 1–3 do tego porozumienia, wśród których znajduje się Porozumienie w sprawie stosowania art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (Dz.U. 1994, L 336, s. 103, zwane dalej „porozumieniem antydumpingowym").

4 Artykuł 2 porozumienia antydumpingowego, zatytułowany „Stwierdzenie istnienia dumpingu", przewiduje:

„2.1. Dla celów niniejszego [p]orozumienia produkt uważa się za wprowadzony na rynek na warunkach dumpingowych, tzn. wprowadzony do handlu w innym kraju po cenie niższej od jego wartości normalnej, jeżeli cena eksportowa produktu wywożonego z jednego kraju do drugiego jest niższa niż porównywalna cena, w normalnym obrocie handlowym, podobnego produktu przeznaczonego do konsumpcji w kraju eksportera.

2.2. W przypadku kiedy nie występuje sprzedaż podobnego produktu w normalnym obrocie handlowym na rynku wewnętrznym kraju wywożącego bądź kiedy, ze względu na szczególną sytuację na rynku lub niski poziom sprzedaży na rynku wewnętrznym kraju wywożącego […], sprzedaż taka nie pozwala na dokonanie właściwego porównania, margines dumpingu będzie ustalony przez porównanie z porównywalną ceną podobnego produktu w wywozie do odpowiedniego kraju trzeciego, pod warunkiem iż cena ta jest reprezentatywna, bądź z kosztem produkcji w kraju pochodzenia powiększonym o rozsądną wielkość z tytułu kosztów administracyjnych, sprzedaży, ogólnych oraz zysku.

[…]".

### *Prawo Unii*

5 Artykuł 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym") stanowi:

„1. Cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt przywieziony po cenach dumpingowych, którego wprowadzenie do wolnego obrotu w Unii powoduje szkodę.

2. Produkt uznaje się za przywieziony po cenach dumpingowych, jeżeli jego cena eksportowa do Unii jest niższa od porównywalnej ceny produktu podobnego ustalonej w kraju wywozu w zwykłym obrocie handlowym.

[…]".

6 Artykuł 2 tego rozporządzenia, zatytułowany „Stwierdzenie istnienia dumpingu", przewiduje:

„1. Podstawą obliczenia wartości normalnej są zwykle ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu.

Jednakże jeżeli eksporter w kraju wywozu nie produkuje lub nie sprzedaje produktów podobnych, wartość normalna może zostać ustalona na podstawie cen innych sprzedawców lub producentów.

[…]

2. Sprzedaż produktu podobnego, z przeznaczeniem na konsumpcję krajową [na rynku wewnętrznym kraju wywozu], zazwyczaj wykorzystuje się do ustalenia wartości normalnej, jeżeli stanowi ona 5% lub więcej wielkości sprzedaży danego produktu do Unii. Jednakże możliwe jest także wykorzystanie niższej wielkości sprzedaży, jeżeli, na przykład, żądane ceny zostaną uznane za reprezentatywne dla danego rynku.

3. W przypadku gdy sprzedaż produktu podobnego w zwykłym obrocie handlowym nie istnieje lub jest niewystarczająca, lub gdy z powodu szczególnej sytuacji rynkowej sprzedaż ta nie pozwala na dokonanie właściwego porównania, wartość normalną produktu podobnego oblicza się w oparciu o koszt produkcji w kraju pochodzenia, powiększony o uzasadnione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz kwotę zysku lub w oparciu o ceny eksportowe w zwykłym obrocie handlowym, do właściwego państwa trzeciego, pod warunkiem że ceny te są reprezentatywne.

[…]

9. W przypadkach braku ceny eksportowej lub gdy okaże się, że jest ona niewiarygodna z powodu istnienia powiązania lub istnienia porozumienia kompensacyjnego pomiędzy eksporterem i importerem lub stroną trzecią, cena eksportowa może zostać skonstruowana na podstawie ceny, po której produkty przywożone po raz pierwszy odsprzedaje się niezależnemu nabywcy, a w przypadku gdy nie są one odsprzedawane niezależnemu nabywcy ani odsprzedawane w stanie, w jakim zostały przywiezione, na innej uzasadnionej podstawie.

[…]

11. Z zastrzeżeniem odpowiednich przepisów regulujących obiektywne porównanie, istnienie marginesów dumpingu w okresie objętym postępowaniem zwykle ustala się na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen we wszystkich transakcjach wywozowych do Unii lub na podstawie porównania poszczególnych wartości normalnych z poszczególnymi cenami eksportowymi do Unii w rozbiciu na poszczególne transakcje. Jednakże wartość normalna ustalona w oparciu o średnią ważoną może zostać porównana z cenami wszystkich indywidualnych transakcji wywozowych do Unii, o ile istnieje znaczna różnica w strukturze cen eksportowych pomiędzy poszczególnymi nabywcami, regionami lub okresami, zaś metody przewidziane w pierwszym zdaniu niniejszego ustępu nie odzwierciedlałyby pełnego zakresu praktyk dumpingowych. Przepisy niniejszego ustępu nie wykluczają zastosowania metody kontroli wyrywkowej, zgodnie z art. 17”.

7 Artykuł 3 tego rozporządzenia, zatytułowany „Ustalenie szkody”, stanowi:

„1. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia termin »szkoda« oznacza, o ile nie określono inaczej, istotną szkodę dla przemysłu Unii, zagrożenie istotną szkodą dla przemysłu Unii lub istotne opóźnienie powstawania takiego przemysłu oraz jest interpretowany zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

2. Ustalenie szkody odbywa się na podstawie zebranych dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny:

a) wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Unii; oraz

b) wpływu tego przywozu na przemysł Unii.

3. W odniesieniu do wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych uwzględnia się fakt, czy nastąpił jego znaczny wzrost w wartościach bezwzględnych bądź w stosunku do produkcji lub konsumpcji w Unii. W odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny produktów unijnych uwzględnia się fakt, czy nastąpiło znaczne podcięcie cenowe przywozu towarów po cenach dumpingowych w stosunku do cen unijnych produktów podobnych lub czy przywóz ten w inny sposób nie spowoduje znacznego spadku tych cen bądź zahamuje ich znaczny wzrost, który nastąpiłby w innych warunkach. Żaden z powyższych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki”.

8 Artykuł 6 tego rozporządzenia, zatytułowany „Dochodzenie”, stanowi:

„1. Po wszczęciu postępowania Komisja we współpracy z państwami członkowskimi rozpoczyna dochodzenie na szczeblu Unii. Zakres tego dochodzenia obejmuje zarówno dumping, jak i szkodę, które badane są jednocześnie.

Aby ustalenia były reprezentatywne, określa się okres objęty dochodzeniem, który w przypadku dumpingu co do zasady obejmuje nie mniej niż sześć miesięcy bezpośrednio poprzedzających wszczęcie postępowania.

[…]

2. Strony otrzymujące kwestionariusz stosowany przy postępowaniu antydumpingowym mają co najmniej 30 dni na udzielenie odpowiedzi. […]

[…]

8. Z wyjątkiem sytuacji przewidzianych w art. 18 informacje udostępnione przez zainteresowane strony, i na podstawie których dokonano ustaleń, są w możliwym zakresie badane pod względem zgodności z rzeczywistością.

[…]”.

9 Artykuł 16 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Wizyty weryfikacyjne”, stanowi:

„1. Komisja, gdy uznaje to za właściwe, przeprowadza wizyty w celu zbadania dokumentacji importerów, eksporterów, handlowców, agentów, producentów, stowarzyszeń i organizacji zawodowych oraz w celu weryfikacji dostarczonych informacji dotyczących dumpingu i szkody. W przypadku braku właściwej i terminowej odpowiedzi Komisja może podjąć decyzję o nieprzeprowadzaniu wizyty weryfikacyjnej.

[…]”.

10 Artykuł 18 tego rozporządzenia, zatytułowany „Brak współpracy”, stanowi:

„1. Jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu lub w inny sposób nie zapewnia niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, albo znacznie utrudnia dochodzenie, ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o fakty dostępne.

W przypadku podania przez stronę zainteresowaną błędnych lub mylących informacji informacje te nie zostaną uwzględnione, a użyte zostaną fakty dostępne.

Zainteresowane strony informuje się o konsekwencjach braku współpracy.

[…]

3. W przypadku gdy zainteresowana strona przekaże informacje, które nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności oraz są one właściwie

i terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań.

[…]”.

## Okoliczności powstania sporu

11 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 1–22 zaskarżonego wyroku i można je streścić w przedstawiony poniżej sposób.

12 Hansol jest spółką z siedzibą w Korei Południowej produkującą i eksportującą lekki papier termoczuły, w szczególności do Unii Europejskiej.

13 W następstwie skargi wniesionej przez ETPA, organizację o celu niezarobkowym, która reprezentuje interesy europejskich producentów papieru termoczułego, w dniu 18 lutego 2016 r. Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego w odniesieniu do przywozu niektórych rodzajów lekkiego papieru termoczułego o wadze 65 g/m$^2$ lub mniejszej, w rolkach o szerokości 20 cm lub większej, wadze rolki (wraz z papierem) wynoszącej 50 kg lub więcej i średnicy rolki (wraz z papierem) wynoszącej 40 cm lub więcej (zwanych dalej „dużymi rolkami”), z powłoką bazową lub bez niej z jednej lub z obu stron, powleczonego termoczułą substancją (tj. mieszaniną formownika koloru i wywoływacza koloru, które mieszają się pod wpływem ciepła i tworzą obraz) po jednej lub obu stronach, oraz z warstwą zewnętrzną lub bez niej, pochodzącego z Korei Południowej, objętego czterema różnymi kodami CN (zwanego dalej „rozpatrywanym produktem”).

14 W okresie objętym dochodzeniem, od 1 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r., spółka Hansol sprzedawała rozpatrywany produkt w Unii na rzecz niezależnych klientów oraz powiązanego przedsiębiorstwa handlowego, spółki Hansol Europe BV, a także na rzecz czterech powiązanych przetwórców, a mianowicie Schades Ltd, Schades Nordic A/S, Heipa technische Papiere GmbH (zwanego dalej „spółką Heipa”) i R+S Group GmbH (zwanego dalej „spółką R+S”). Ci powiązani przetwórcy prowadzili działalność między innymi polegającą na przetwarzaniu tego produktu na małe rolki, sprzedawane niezależnym lub powiązanym klientom w Unii.

15 Inny południowokoreański producent eksportujący, Hansol Artone Co. Ltd (zwany dalej „spółką Artone”), który był powiązany ze spółką Hansol, współpracował w dochodzeniu antydumpingowym.

16 W dniu 19 lutego 2016 r., po otrzymaniu kwestionariusza antydumpingowego przeznaczonego dla producentów eksportujących rozpatrywanego produktu, spółka Hansol zwróciła się o zwolnienie spółek Schades Nordic, Heipa i R+S z obowiązku wypełnienia tego kwestionariusza, biorąc pod uwagę brak lub ograniczoną liczbę sprzedaży rozpatrywanego produktu przez te spółki niezależnym klientom w Unii.

17 W dniu 23 lutego 2016 r. Komisja uwzględniła ten wniosek, zastrzegając sobie jednak prawo do skierowania innych zapytań lub wniosków o udzielenie informacji.

18 W dniu 7 marca 2016 r., po przeanalizowaniu niektórych informacji udzielonych przez spółkę Hansol, Komisja postanowiła, że spółki Schades Nordic, Heipa i R+S powinny udzielić odpowiedzi na niektóre części kwestionariusza antydumpingowego.

19 W dniu 21 marca 2016 r., w następstwie wizyty w pomieszczeniach spółki Schades Komisja poinformowała spółkę Hansol, że wnioski o udzielenie informacji z dnia 7 marca 2016 r. zostają odtąd ograniczone do spółki Schades.

20 W dniu 15 kwietnia 2016 r. Komisja potwierdziła odbiór odpowiedzi na kwestionariusze antydumpingowe od spółek Hansol, Artone, Hansol Europe oraz Schades. W dniach od 15 czerwca do 26 sierpnia 2016 r. Komisja przeprowadziła wizyty weryfikacyjne w pomieszczeniach tych spółek.

21 W dniu 16 listopada 2016 r. Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/2005 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów lekkiego papieru termoczułego pochodzącego z Republiki Korei (Dz.U. 2016, L 310, s. 1).

22 W okresie od 17 listopada 2016 r. do 23 marca 2017 r. spółka Hansol przedstawiła swoje uwagi w przedmiocie dokumentów zawierających wstępne i ostateczne wnioski Komisji.

23 W dniu 2 maja 2017 r. Komisja przyjęła sporne rozporządzenie, które przewiduje nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz rozpatrywanego produktu w stałej kwocie wynoszącej 104,46 EUR za tonę netto.

## Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

24 Pismem złożonym w dniu 20 czerwca 2017 r. w sekretariacie Sądu spółka Hansol wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia.

25 Na poparcie swojej skargi spółka Hansol podniosła pięć zarzutów. Jedynie pierwsze zastrzeżenie drugiej części zarzutu pierwszego, część pierwsza zarzutu drugiego, zarzut czwarty oraz części druga i trzecia zarzutu piątego są istotne dla oceny zarzutów podniesionych w odwołaniu i w odwołaniu wzajemnym.

26 Postanowieniem z dnia 27 listopada 2017 r. prezes siódmej izby Sądu dopuścił do sprawy ETPA w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji.

27 W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdził nieważność spornego rozporządzenia. W ramach części drugiej zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszenia art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, spółka Hansol zakwestionowała obliczenie marginesu dumpingu rozpatrywanego produktu. Twierdziła ona zasadniczo, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie przy ważeniu sprzedaży w Unii klientom niezależnym w stosunku do sprzedaży na rzecz przetwórców powiązanych, ocenionej odpowiednio, między 15 a 25% całkowitej sprzedaży w przypadku tych pierwszych oraz między 75 a 85% całkowitej wartości sprzedaży w przypadku drugich. Komisja nie uwzględniła ilości sprzedawanych przez spółkę Schades Nordic klientom niezależnym.

28 Ze względów przedstawionych w pkt 84–87 i 92 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził zarzucany błąd w zakresie ważenia. Ponieważ dokonane przez Komisję obliczenia nie odzwierciedlały pełnego zakresu praktyk dumpingowych spółki Hansol, Sąd uznał, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego.

29 W ramach pierwszej części zarzutu drugiego spółka Hansol podniosła, że ze względu na ten błąd w zakresie ważenia ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 104,46 EUR za tonę netto, nałożone przez Komisję w spornym rozporządzeniu, odzwierciedla wyższy poziom dumpingu niż stwierdzony w trakcie dochodzenia. W pkt 100–106 zaskarżonego wyroku Sąd uwzględnił tę część zarzutu ze względu na to, że ostateczne cło zostało określone na podstawie wcześniej stwierdzonego błędu w zakresie ważenia.

30 Zarzut czwarty był oparty na naruszeniu art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Spółka Hansol podniosła, że Komisja błędnie skonstruowała wartość normalną przewidzianą w art. 2 ust. 3 tego rozporządzenia. W pkt 152–158 zaskarżonego wyroku Sąd uwzględnił ten zarzut. Sąd stwierdził w istocie, że pomimo faktu, iż spółka Artone nie sprzedawała dwóch rodzajów produktów na swoim rynku wewnętrznym i że Komisja potwierdziła, iż dla jednego z tych rodzajów produktów sprzedaż wewnętrzna spółki Hansol była reprezentatywna, Komisja postanowiła w odniesieniu do tych dwóch rodzajów produktów skonstruować wartość normalną na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Sąd uznał, że takie ustalenie wartości normalnej spółki Artone było sprzeczne z art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, który przewiduje, że w przypadku gdy eksporter nie sprzedaje produktów podobnych, wartość normalna może zostać ustalona na podstawie cen innych sprzedawców lub producentów, a nie konstruowana na podstawie kosztów produkcji danego przedsiębiorstwa. Oddalił on argumenty Komisji oparte na okolicznościach, zgodnie z którymi struktura kosztów lub ceny sprzedaży znacznie różniły się między spółkami Hansol a Artone na tej podstawie, że nie wchodziły w zakres odstępstw od metody ustalania wartości normalnej na podstawie cen rzeczywistych. Doszedł on więc do wniosku, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego przy ustalaniu wartości normalnej dla spółki Artone.

31 W części drugiej zarzutu piątego dotyczącej naruszenia art. 3 ust. 1–3 i 5–8 rozporządzenia podstawowego, orzecznictwa sądów Unii oraz decyzji WTO, wcześniejszej praktyki decyzyjnej Komisji oraz zasad obiektywnego porównywania i równego traktowania, spółka Hansol zakwestionowała określenie marginesu szkody. Spółka Hansol zarzuciła Komisji w szczególności oszacowanie szkody poprzez zastosowanie przez analogię art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego i sztuczne skonstruowanie ceny eksportowej dla dużych rolek, zamiast oprzeć się na ostatecznych cenach tych rolek rzeczywiście stosowanych przy sprzedaży klientom niezależnym.

32 W pkt 197–205 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził istnienie błędu w obliczeniu marginesu szkody i uwzględnił drugą część zarzutu piątego. Uznał on zasadniczo, że Komisja popełniła błąd w ocenie istnienia szkody, konstruując cenę eksportową odsprzedaży przez spółkę Schades rozpatrywanego produktu niezależnym klientom poprzez odliczenie, między innymi, kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz kwoty zysku, aby otrzymać hipotetyczną cenę CIF (koszt, ubezpieczenie, fracht) na granicy Unii, zamiast wykorzystać rzeczywiście zafakturowane ceny tych odsprzedaży i odliczyć tylko koszty poniesione w związku ze sprzedażą. Uznał on, że jeśli chodzi o odsprzedaż rozpatrywanego produktu przez spółkę Schades na rzecz niezależnych klientów, dotyczyła ona nie sprzedaży małych rolek, lecz samego rozpatrywanego produktu. Wywnioskował on z tego, że to ten produkt konkurował z produktem podobnym przemysłu Unii, co wyrządziło szkodę temu przemysłowi, tak że „punkt odniesienia", który należy uwzględnić przy obliczaniu szkody, sytuował się nie na poziomie granicy Unii, lecz na poziomie niezależnych klientów spółki Schades.

33 Wreszcie w ramach trzeciej części zarzutu piątego, opartej na naruszeniu art. 3 ust. 2, 3 i 6 rozporządzenia podstawowego, spółka Hansol uznała, że błędy zarzucane w drugiej części tego zarzutu oraz w części drugiej zarzutu pierwszego również zakłóciły obliczenie marginesu podcięcia cenowego i zaniżania cen.

34 W pkt 208–213 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że błąd w zakresie ważenia miał wpływ również na obliczenie podcięcia cenowego, ponieważ Komisja użyła tego samego ważenia dla tego ostatniego obliczenia. Sąd, nie mogąc wykluczyć, że błąd ten, w połączeniu z błędem w obliczeniu marginesu szkody, miał również wpływ na analizę podcięcia cenowego i na badanie wpływu przywozu po cenach dumpingowych na produkty podobne przemysłu Unii, postanowił uwzględnić również część trzecią zarzutu piątego.

## Żądania stron w postępowaniu przed Trybunałem

35 W swoim odwołaniu Komisja wnosi do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego wyroku, oddalenie skargi w pierwszej instancji i obciążenie spółki Hansol kosztami postępowania, oraz

– tytułem żądania ewentualnego – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania i orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

36 ETPA wnosi o to samo, co Komisja.

37 Spółka Hansol wnosi do Trybunału o:

– oddalenie odwołania;

– obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego, oraz

– obciążenie ETPA kosztami postępowania odwoławczego.

38 W swoim odwołaniu wzajemnym ETPA wnosi do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego wyroku, oddalenie skargi w pierwszej instancji oraz obciążenie spółki Hansol kosztami postępowania;

– tytułem żądania ewentualnego – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania oraz orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

39 Spółka Hansol wnosi do Trybunału o:

– oddalenie odwołania wzajemnego, oraz

– obciążenie ETPA kosztami postępowania.

## W przedmiocie odwołania głównego

40 Na poparcie odwołania wzajemnego Komisja, popierana przez ETPA, podnosi trzy zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczy przeinaczenia dowodów i błędnej interpretacji ram prawnych mających zastosowanie do danych, na których Komisja mogła się oprzeć w celu skonstruowania ceny eksportowej. Zarzut drugi dotyczy błędnej wykładni art. 2 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego w celu ustalenia wartości normalnej w przypadku braku sprzedaży na rynku wewnętrznym. Zarzut trzeci dotyczy błędnej wykładni art. 3 rozporządzenia podstawowego przy ustalaniu marginesu podcięcia cenowego w przypadku wywozu do Unii za pośrednictwem powiązanych podmiotów.

### *W przedmiocie zarzutu pierwszego*

*Argumentacja stron*

41 Komisja twierdzi, że w pkt 84–87, 92 i 100–106 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie ocenił dowody niezbędne do skonstruowania ceny eksportowej zgodnie z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

42 Tytułem głównym Komisja uważa, że Sąd przeinaczył dowody, uznając w pkt 85 i 86 zaskarżonego wyroku, iż z dowodów przedstawionych w toku postępowania administracyjnego wynikało, że co najmniej jeden powiązany przetwórca, a mianowicie Schades Nordic, odsprzedał określoną ilość rozpatrywanego produktu zakupionego od spółki Hansol. Zdaniem Komisji spółka Schades Nordic bowiem ani nie udzieliła odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy, ani nie była przedmiotem wizyty weryfikacyjnej w toku tego postępowania, wobec czego nie można było uznać, że dowody dotyczące jej sprzedaży zostały przedstawione w toku tego postępowania.

43 Tytułem ewentualnym Komisja twierdzi, że Sąd dokonał błędnej wykładni przepisów mających zastosowanie w dziedzinie dowodów. Ponadto Sąd niezgodnie z prawem miał zastąpić ocenę Komisji swoją oceną.

44 W pierwszej kolejności Komisja uważa, że Sąd, orzekając, iż powinna była uwzględnić dane spółki Schades Nordic, nałożył na nią obowiązek uwzględnienia danych, które nie pochodziły z procedury gromadzenia i weryfikacji zorganizowanej zgodnie z rozporządzeniem podstawowym. W celu dokonania obiektywnych i precyzyjnych ustaleń uważa ona, że jest zobowiązana do zebrania w określonym czasie danych od przedsiębiorstw objętych dochodzeniem, w formie odpowiedzi na kwestionariusze antydumpingowe, których prawdziwość jest następnie weryfikowana. Rozporządzenie podstawowe i prawo WTO stoją na przeszkodzie zobowiązaniu jej do uwzględnienia danych, które nie zostały ani dostarczone przez zainteresowaną stronę w odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy, ani zweryfikowane. Rozważania te mają tym bardziej zastosowanie w niniejszej sprawie, ponieważ dane spółki Schades Nordic zostały podane do wiadomości Komisji w ramach wniosku o nieujawnianie, a zatem nie wchodziły one w skład akt dochodzenia dostępnych innym zainteresowanym stronom.

45 W drugiej kolejności Komisja uważa, że rozumowanie Sądu jest wewnętrznie sprzeczne. Sąd uznał, że sprzedaż dokonywana przez spółkę Schades była reprezentatywna dla sprzedaży wszystkim powiązanym przetwórcom, i uznał, że Komisja powinna była uwzględnić indywidualne dane powiązanych przetwórców. Ponieważ zaskarżony wyrok nie zawiera żadnego stwierdzenia podważającego ocenę Komisji, zgodnie z którą dane spółki Schades były

reprezentatywne dla sprzedaży trzem innym powiązanym przetwórcom do celów skonstruowania ceny eksportowej na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, Sąd miał naruszyć prawo poprzez zobowiązanie Komisji do oparcia się na danych, które nie zostały dostarczone przez spółkę Schades Nordic, a zatem nie zostały zweryfikowane.

46 Spółka Hansol uważa, że zarzut pierwszy należy odrzucić jako oczywiście niedopuszczalny lub ewentualnie oddalić jako oczywiście bezzasadny.

*Ocena Trybunału*

47 W odniesieniu do zarzutu, w którym Komisja twierdzi, że Sąd oparł się na błędnej interpretacji przepisów mających zastosowanie w dziedzinie dowodów, należy przypomnieć, że na podstawie rozporządzenia podstawowego, to na Komisji, jako instytucji prowadzącej postępowanie, ciąży obowiązek wykazania występowania dumpingu, szkody oraz związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą. Ustalenia tych elementów należy dokonywać w sposób obiektywny w wyniku wiarygodnego dochodzenia. Jednakże żaden przepis tego rozporządzenia nie nadaje Komisji uprawnień pozwalających na przymuszenie zainteresowanych stron do udziału w dochodzeniu lub do udzielania informacji [zob. podobnie wyrok z dnia 14 grudnia 2017 r., EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, pkt 54].

48 Jak bowiem wynika z łącznej lektury art. 6, 16 i 18 rozporządzenia podstawowego, w przypadku gdy Komisja prowadzi dochodzenie w sprawie istnienia dumpingu i szkody, powinna ona przede wszystkim zmierzać do uzyskania istotnych informacji na podstawie dobrowolnej współpracy zainteresowanych stron. W tym celu przekazuje ona tym stronom, na podstawie art. 6 ust. 2 tego rozporządzenia, kwestionariusze antydumpingowe. Odpowiedzi na te kwestionariusze stanowią dla Komisji istotne źródło informacji. Zgodnie z art. 6 ust. 8 wspomnianego rozporządzenia weryfikuje ona, w możliwym zakresie, uzyskane w ten sposób informacje przed oparciem na nich ustaleń. Aby wywiązać się z tego obowiązku, Komisja ma możliwość przeprowadzenia wizyt weryfikacyjnych na podstawie art. 16 tego rozporządzenia.

49 Wynika z tego, że w przypadku dobrowolnej współpracy zainteresowanych stron kwestionariusze antydumpingowe stanowią uprzywilejowany instrument Komisji do prowadzenia dochodzeń antydumpingowych. Jedynie w przypadku gdy zainteresowana strona nie współpracuje w dochodzeniu antydumpingowym, odmawiając dostępu do niezbędnych informacji lub nie dostarczając ich w przewidzianym terminie lub znacznie utrudniając dochodzenie, Komisja może na podstawie art. 18 rozporządzenia podstawowego dokonać ustaleń w oparciu o fakty dostępne.

50 Z brzmienia przepisów rozporządzenia podstawowego nie wynika jednak, że jeżeli zainteresowana strona współpracuje w dochodzeniu i udostępnia informacje poza odpowiedzią na kwestionariusz antydumpingowy, Komisja jest zobowiązana pominąć te informacje. Taka wykładnia tych przepisów byłaby ponadto sprzeczna zarówno z ciążącym na Komisji obowiązkiem zbadania z należytą starannością wszystkich informacji, którymi dysponuje (zob. podobnie wyrok z dnia 22 marca 2012 r., GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, pkt 32, 36), jak i z celem rozporządzenia podstawowego, jakim jest ustalenie istnienia dumpingu i szkody w sposób obiektywny dla ustanowienia odpowiednich ceł antydumpingowych w odpowiedniej wysokości.

51 W związku z tym w toku postępowania antydumpingowego Komisja nie może wykluczyć informacji udostępnionych przez zainteresowaną stronę współpracującą w postępowaniu tylko na tej podstawie, że zostały one przekazane poza odpowiedzią na kwestionariusz antydumpingowy.

52 W niniejszej sprawie z ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd w pkt 85 zaskarżonego wyroku wynika, że spółka Hansol współpracowała w dochodzeniu i udostępniła Komisji informacje dotyczące odsprzedaży rozpatrywanego produktu przez spółkę Schades Nordic.

53 W świetle rozważań przedstawionych w pkt 50 i 51 niniejszego wyroku fakt, że informacje dotyczące odsprzedaży rozpatrywanego produktu przez spółkę Schades Nordic zostały udostępnione przez spółkę Hansol poza kwestionariuszem antydumpingowym, nie może zwolnić Komisji z dokonania oceny ich znaczenia i ich weryfikacji.

54 Podobnie zwolnienie niektórych zainteresowanych stron z obowiązku udzielenia odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy nie zwalnia Komisji z dokonania oceny i weryfikacji informacji otrzymanych poza ramami odpowiedzi na ten kwestionariusz, ponieważ takie zwolnienie z odpowiedzi nie uwalnia Komisji od obowiązku przeprowadzenia dochodzenia z należytą starannością.

55 Wbrew temu, co twierdzi Komisja, wykładnia ta nie może podważyć bezstronności dochodzenia z tego względu, że odnośne informacje nie zostały przekazane wszystkim innym zainteresowanym stronom w celu zagwarantowania ich praw procesowych. Komisja nie może bowiem uzasadniać braku staranności przy uwzględnieniu istotnych informacji, powołując się na ryzyko naruszenia praw procesowych innych zainteresowanych stron, jakie była zobowiązana zagwarantować w toku postępowania prowadzącego do przyjęcia spornego rozporządzenia.

56 Wreszcie w odniesieniu do zastrzeżeń, zgodnie z którymi Sąd przeinaczył dowody i niezgodnie z prawem zastąpił ocenę Komisji własną oceną, uznając, że informacje dotyczące odsprzedaży dokonanej przez spółkę Schades Nordic stanowiły istotny dowód, podczas gdy nie dokonał ich weryfikacji, należy zauważyć, co następuje:

57 Kontrola zgodności z prawem ustanowiona w art. 263 TFUE oznacza, że Sąd sprawuje kontrolę, zarówno pod względem prawnym, jak i faktycznym, argumentów podniesionych przez stronę skarżącą przeciwko zaskarżonemu aktowi oraz że ma on prawo do oceny dowodów i stwierdzenia nieważności tego aktu (zob. podobnie wyrok z dnia 10 lipca 2014 r., Telefónica i Telefónica de España/Komisja, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, pkt 53).

58 W dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej, z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych i politycznych, których oceny muszą dokonać, tak że kontrola sądowa tego szerokiego zakresu uznania powinna ograniczać się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych, braku oczywistych błędów w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (zob. podobnie wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 35, 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

59 Ponadto, z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika również, że dokonywana przez Sąd kontrola dowodów, na których instytucje Unii oparły swe twierdzenia, nie stanowi nowej oceny faktów zastępującej ocenę dokonaną przez te instytucje. Kontrola ta nie zastępuje szerokiego zakresu uznania tych instytucji w dziedzinie polityki handlowej, lecz ogranicza się do wykazania, czy dowody te są w stanie potwierdzić wnioski wyciągnięte przez instytucje. W związku z tym Sąd powinien dokonać weryfikacji nie tylko materialnej dokładności przytoczonego materiału dowodowego, jego wiarygodności i spójności, ale także kontroli tego, czy te materiały stanowią

zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny złożonej sytuacji, i czy może on stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na jego podstawie (wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).

60 W pkt 84 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że przyjęte przez Komisję ważenie, które opiera się na porównaniu w stosunku do całkowitej sprzedaży rozpatrywanego produktu w Unii pomiędzy, z jednej strony, bezpośrednią i pośrednią sprzedażą niezależnym klientom a, z drugiej strony, sprzedażą powiązanym przetwórcom w celu przetworzenia na małe rolki, miało wpływ na obliczenie marginesu dumpingu stosowanego przez spółkę Hansol, ponieważ poziom dumpingu w przypadku bezpośredniej i pośredniej sprzedaży rozpatrywanego produktu był znacznie niższy niż w przypadku sprzedaży powiązanym przetwórcom w celu przetworzenia rozpatrywanego produktu na małe rolki. Następnie Sąd uznał zasadniczo w pkt 85 i 86 zaskarżonego wyroku, że chociaż Komisja dysponowała danymi dotyczącymi ilości rozpatrywanych produktów, jakie spółka Schades Nordic nabyła od spółki Hansol i odsprzedała niezależnym klientom, to jednak uznał, że sprzedaż ta, podobnie jak sprzedaż na rzecz spółek Heipa i R+S, została w całości zrealizowana w celu przetworzenia rozpatrywanego produktu na małe rolki. Wreszcie Sąd wywiódł z nieuwzględnienia przez Komisję danych spółki Schades Nordic, że przy obliczaniu marginesu dumpingu na podstawie danych spółki Schades instytucja ta przypisała zbyt dużą wagę sprzedaży powiązanym przetwórcom w celu przetworzenia na małe rolki, zwiększając w ten sposób rzeczywisty dumping stosowany przez spółkę Hansol. Ponieważ dokonane przez Komisję obliczenia nie odzwierciedlały pełnego zakresu praktyk dumpingowych spółki Hansol, Sąd uznał w pkt 87 zaskarżonego wyroku, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego.

61 Czyniąc to, Sąd przeprowadził kontrolę zgodności z prawem, której dokonuje na podstawie art. 263 TFUE, sprawdzając, czy Komisja uwzględniła wszystkie istotne dane dotyczące odsprzedaży rozpatrywanego produktu przez powiązanych przetwórców i czy uwzględnione w ten sposób dane pozwalają tej instytucji na wykazanie w sposób wystarczająco wiarygodny zakresu praktyk dumpingowych stosowanych przez spółkę Hansol.

62 Okoliczność, że Sąd nie zweryfikował danych dotyczących sprzedaży przez spółkę Schades Nordic rozpatrywanego produktu klientom niezależnym, nie oznacza, że przeinaczył dowody lub zastąpił ocenę Komisji swoją własną oceną. Skoro bowiem dane te zostały należycie przedłożone Komisji w toku dochodzenia, jak wynika z pkt 52–55 niniejszego wyroku, i ponieważ były a priori istotne dla obliczenia dumpingu, Komisja powinna była je uwzględnić i zweryfikować. Kontrola sprawowana przez Sąd dotyczyła skutków nieuwzględnienia i weryfikacji tych danych dla ważności oceny Komisji dotyczącej praktyk dumpingowych. Fakt, że w świetle tych danych było co najmniej możliwe, że Komisja przypisała zbyt dużą wagę sprzedaży powiązanym przetwórcom w celu przetworzenia na małe rolki, zwiększając w ten sposób rzeczywisty dumping stosowany przez spółkę Hansol, był wystarczający, aby zakwestionować wiarygodność i obiektywny charakter dokonanej przez Komisję oceny dumpingu stosowanego przez spółkę Hansol.

63 Sąd mógł zatem w pkt 87 zaskarżonego wyroku uznać, że dokonane przez Komisję obliczenia nie odzwierciedlały pełnego zakresu praktyk dumpingowych spółki Hansol. Sąd nie naruszył zatem prawa, stwierdzając z tego powodu w pkt 87 i 105 zaskarżonego wyroku, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 11 i art. 9 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia podstawowego. Sąd mógł zatem uwzględnić w pkt 92 zaskarżonego wyroku zastrzeżenie pierwsze drugiej części zarzutu pierwszego podniesionego w pierwszej instancji, a w pkt 106 zaskarżonego wyroku – część pierwszą zarzutu drugiego podniesionego w pierwszej instancji.

64 Wbrew temu, co twierdzi Komisja, ta ocena Sądu nie oznacza sprzeczności pomiędzy uwzględnieniem indywidualnych danych spółki Schades Nordic a reprezentatywnym charakterem danych spółki Schades. Jak bowiem wynika z pkt 85 i 86 zaskarżonego wyroku, Komisja postanowiła wykorzystać dane spółki Schades do obliczenia marginesu dumpingu dla sprzedaży dokonywanej przez spółkę Hansol na rzecz pozostałych trzech powiązanych przetwórców. Do celów tego obliczenia Komisja uznała, że spółka Schades jest jedynym przetwórcą powiązanym z grupą Hansol, który odsprzedał rozpatrywany produkt niezależnym klientom. Dane spółki Schades Nordic wskazywały jednak, że spółka ta odsprzedała również pewne ilości rozpatrywanego produktu klientom niezależnym. Biorąc pod uwagę fakt, że Komisja wiedziała, iż spółka Schades odsprzedała pewne ilości rozpatrywanego produktu klientom niezależnym bez przetworzenia, Sąd uznał, że powinna ona była odzwierciedlić tę sytuację na poziomie sprzedaży rozpatrywanych produktów innym powiązanym przetwórcom. Takie rozumowanie nie jest wewnętrznie sprzeczne. Reprezentatywny charakter danych spółki Schades w żaden sposób nie wyklucza bowiem, że obliczenia oparte na tych danych są błędne z uwagi na nieuwzględnienie wszystkich istotnych w tym względzie danych.

65 W świetle wszystkich powyższych rozważań zarzut pierwszy odwołania należy zatem oddalić w całości.

### *W przedmiocie zarzutu drugiego*

*Argumentacja stron*

66 Komisja, popierana przez ETPA, uważa, że w pkt 152–158 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, dokonując wykładni bezwzględnie odróżniającej sytuację przewidzianą w art. 2 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, w której eksporter nie sprzedaje produktu objętego dochodzeniem na swoim rynku wewnętrznym, od sytuacji przewidzianej w art. 2 ust. 3 akapit pierwszy tego rozporządzenia, w której nie dokonuje się sprzedaży produktu w zwykłym obrocie handlowym lub w której sprzedaż jest niewystarczająca. Sąd błędnie miał zatem uznać, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego przy ustalaniu wartości normalnej dla spółki Artone.

67 Taka wykładnia byłaby sprzeczna z brzmieniem art. 2 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, który w różnych wersjach językowych przewiduje, że wartość normalna „może” zostać ustalona zgodnie z metodą opisaną w tym akapicie. Przepis ten nie przewiduje obowiązku, lecz uprawnienie. Taka wykładnia znajduje zdaniem ETPA potwierdzenie w genezie tego przepisu.

68 Przyjęta przez Sąd wykładnia art. 2 rozporządzenia podstawowego nie jest zgodna z art. 2.2 porozumienia antydumpingowego, który przewiduje, że brak sprzedaży na rynku wewnętrznym może prowadzić wyłącznie do dwóch metod pozwalających na ustalenie wartości normalnej, albo do skonstruowania na podstawie kosztów produkcji, zastosowanego przez Komisję w niniejszej sprawie, albo do wykorzystania reprezentatywnej ceny eksportowej do odpowiedniego państwa trzeciego.

69 Wykładnia Sądu sprzeciwia się zdaniem Komisji indywidualnemu charakterowi cła antydumpingowego, jaki wynika w szczególności z art. 9 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, który ma na celu zachęcenie przy ustalaniu wartości normalnej do uprzywilejowania danych dotyczących eksportera, a nie danych innych producentów.

70 Komisja uważa, że przyjęta przez Sąd wykładnia ogranicza ochronę praw procesowych spółki objętej dochodzeniem. Przedsiębiorstwo to znalazłoby się w niekorzystnej sytuacji, gdyby organ prowadzący dochodzenie wykorzystywał dane innego producenta eksportującego do celów obliczenia wartości normalnej. W takiej sytuacji przedsiębiorstwo to ma dostęp jedynie do jawnej wersji danych dostarczonych przez jego konkurenta.

71 Wykładnia przyjęta przez Sąd sprowadza się zdaniem Komisji do sztucznego rozdzielenia sytuacji, w której żadna sprzedaż nie miała miejsca, od sytuacji, w której żadna sprzedaż w zwykłym obrocie handlowym nie miała miejsca. Jednakże sytuacje te częściowo się pokrywają. ETPA podkreśla, że nie istnieje różnica prawna pomiędzy sytuacją charakteryzującą się brakiem sprzedaży a sytuacją, w której sprzedaż jest niewystarczająca w państwie wywozu.

72 Komisja uważa, że wyrok z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245), na który powołał się Sąd w pkt 152 zaskarżonego wyroku, nie ma znaczenia dla niniejszej sprawy, ponieważ wyrok ten dotyczy wyłącznie definicji pojęcia „sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym" w rozumieniu art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

73 ETPA uważa, że art. 2 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego dotyczy sytuacji odmiennej od tej, o której mowa w akapicie drugim tego przepisu. W związku z tym wykładnia akapitu pierwszego tego przepisu wynikająca z wyroku z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245), nie może być stosowana do wykładni akapitu drugiego tego przepisu. ETPA dodaje, że wbrew temu, co wskazuje Sąd w pkt 157 zaskarżonego wyroku, różnice między spółkami Hansol a Artone co do struktury kosztów i cen sprzedaży nie są powodem, dla którego Komisja nie ustaliła wartości normalnej spółki Artone na podstawie cen tej ostatniej. Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego Komisja ustaliła, że wielkość sprzedaży dwóch produktów spółki Artone nie była reprezentatywna i z tego względu skorzystała ona z metody przewidzianej w art. 2 ust. 3 tego rozporządzenia. Komisja miała uzasadnić swoją decyzję o wykorzystaniu kosztów produkcji zamiast cen innych sprzedawców lub producentów różnicami między spółkami Artone i Hansol w strukturach kosztów i stosowanych cen sprzedaży.

74 Spółka Hansol uważa, że metody ustalania wartości normalnej, określone w art. 2 rozporządzenia podstawowego, są uporządkowane w sposób hierarchiczny. Podział art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego na kilka akapitów miałby wskazywać, że wartość normalna musi być oparta przede wszystkim na cenach krajowych. Okoliczność, że zgodnie ze strukturą tego podziału preferencja powinna być przyznawana cenom krajowym producenta eksportującego, a nie cenom krajowym innych sprzedawców lub producentów w celu ustalenia wartości normalnej, nie oznacza jednak, że należy dać pierwszeństwo wartości normalnej skonstruowanej w stosunku do wartości normalnej opartej na cenach krajowych. Taka wykładnia byłaby sprzeczna z oceną Trybunału dokonaną w wyroku z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 20), zgodnie z którą określenie wartości normalnej na podstawie cen stanowi regułę, podczas gdy konstrukcja wartości normalnej jest wyjątkiem.

75 Spółka Hansol uważa ponadto, że rozumowanie Komisji jest sprzeczne z jej wcześniejszą praktyką i że ani porozumienie antydumpingowe, które nie zawiera postanowienia podobnego do art. 2 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, ani ochrona praw procesowych zainteresowanych stron nie sprzeciwiają się przyjętej przez Sąd wykładni art. 2 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego.

*Ocena Trybunału*

76 Ustalenie wartości normalnej produktu stanowi jeden z podstawowych etapów, które powinny umożliwić stwierdzenie wystąpienia ewentualnego dumpingu (wyroki: z dnia 22 marca 2012 r., GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, pkt 19; z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 20).

77 Aby ustalić tę wartość normalną, art. 2 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego przewiduje, że podstawą jej obliczenia są zwykle ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu. Akapit drugi tego przepisu stanowi, że jeżeli eksporter w kraju wywozu nie produkuje lub nie sprzedaje produktów podobnych, wartość normalna może zostać ustalona na podstawie cen innych sprzedawców lub producentów.

78 Artykuł 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ustanawia tym samym zasadę ogólną, wedle której podstawą wartości normalnej są ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym od niezależnych klientów w kraju wywozu (wyrok z dnia 22 marca 2012 r., GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, pkt 19).

79 Tę ogólną zasadę stosuje się przede wszystkim przy ustalaniu wartości normalnej. Jak bowiem przypomniał Sąd w pkt 148 zaskarżonego wyroku, Trybunał orzekł już, że zarówno z treści, jak i z systematyki art. 2 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego wynika, iż to cena, która jest lub ma być rzeczywiście zapłacona w trakcie zwykłego obrotu handlowego, jest ceną, którą należy wziąć pod uwagę zasadniczo w pierwszej kolejności przy ustalaniu wartości normalnej (zob. podobnie wyrok z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo). Ponieważ art. 2 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego precyzuje stosowanie tej ogólnej zasady, jeżeli warunki określone w akapicie pierwszym tego przepisu nie są spełnione, należy go również interpretować w ten sposób, że ma on pierwszeństwo przed metodami ustalania wartości normalnej.

80 Zgodnie z art. 2 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego odstąpienie od stosowania ogólnej zasady wyrażonej w art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia jest możliwe jedynie w przypadku, gdy sprzedaż produktu podobnego nie miała miejsca w zwykłym obrocie handlowym, jeżeli sprzedaż ta jest niewystarczająca, lub gdy ze względu na szczególną sytuację rynkową sprzedaż ta nie pozwala na dokonanie właściwego porównania, poprzez obliczenie wartości normalnej w oparciu o koszty produkcji w kraju pochodzenia powiększone o uzasadnione koszty i kwotę zysku lub w oparciu o reprezentatywne ceny eksportowe (zob. podobnie wyrok z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo).

81 Artykuł 2 ust. 1 akapity pierwszy i drugi oraz art. 2 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego ustanawiają zatem hierarchię metod ustalania wartości normalnej wymienionych w tym przepisie. Wynika z tego, że wbrew temu, co twierdzi Komisja, sytuacje, których dotyczy każda z tych metod, nie pokrywają się.

82 Wykładnia ta nie narusza obowiązku interpretowania art. 2 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego zgodnie z art. 2.2 porozumienia antydumpingowego. Prawdą jest, że pierwszeństwo umów międzynarodowych zawartych przez Unię przed aktami prawa wtórnego Unii nakazuje interpretowanie tych aktów w sposób możliwie jak najbardziej zgodny z tymi umowami (wyrok z dnia 20 stycznia 2022 r., Komisja/Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo). Jednakże, jak zauważył

również rzecznik generalny w pkt 108 opinii, porozumienie antydumpingowe nie zawiera przepisu podobnego do art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, który nie dotyczy okoliczności braku sprzedaży, o której mowa w art. 2.2 porozumienia antydumpingowego.

83 Ponadto, wbrew temu, co twierdzi Komisja, wykładnia przedstawiona w pkt 78–81 niniejszego wyroku nie narusza praw procesowych eksporterów. Jeżeli bowiem wartość normalna jest ustalana na podstawie cen innych eksporterów lub producentów zgodnie z art. 2 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, prawa te mogą być zapewnione przez niepoufne streszczenia danych tych innych eksporterów lub producentów.

84 Wreszcie, jeśli chodzi o zarzut ETPA skierowany przeciwko pkt 157 zaskarżonego wyroku, należy przypomnieć, że – jak wynika z pkt 79 i 80 niniejszego wyroku – odstąpienie od stosowania metod ustalania wartości normalnej na podstawie ceny sprzedaży produktów podobnych na rynku wewnętrznym kraju wywozu jest możliwe jedynie w przypadku, gdy sprzedaż produktu podobnego nie miała miejsca w zwykłym obrocie handlowym, jeżeli sprzedaż ta jest niewystarczająca lub gdy ze względu na szczególną sytuację rynkową sprzedaż ta nie pozwala na dokonanie właściwego porównania. Jedynie w takich przypadkach art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego pozwala albo na skonstruowanie wartości normalnej na podstawie kosztów produkcji w kraju pochodzenia, albo na ustalenie jej na podstawie ceny eksportowej. Sąd nie popełnił zatem błędu, uznawszy w pkt 157 zaskarżonego wyroku, że różnice między strukturami kosztów i cenami sprzedaży spółek Artone i Hansol nie stanowią odstępstw od metody ustalania wartości normalnej w zależności od rzeczywistych cen na rynku wewnętrznym kraju wywozu.

85 W konsekwencji Sąd nie naruszył prawa, uznawszy zasadniczo w pkt 152–158 zaskarżonego wyroku, że z art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wynika, iż w przypadku gdy eksporter nie sprzedaje produktu podobnego, wartość normalna jest ustalana na podstawie cen innych sprzedawców lub producentów, a nie na podstawie kosztów produkcji danej spółki oraz że Komisja naruszyła ten artykuł przy obliczaniu wartości normalnej dla rodzajów rozpatrywanego produktu spółki Artone.

86 Drugi zarzut odwołania należy zatem oddalić jako bezzasadny.

### *W przedmiocie zarzutu trzeciego*

#### *Argumentacja stron*

87 Komisja, popierana przez ETPA, podnosi, że uzasadnienie przedstawione w pkt 196–205 i 208–213 zaskarżonego wyroku narusza prawo. Sąd orzekł, że Komisja w ramach obliczania marginesu szkody była zobowiązana do obliczenia marginesu podcięcia cenowego dla odsprzedaży dużych rolek przez przedsiębiorstwa powiązane na podstawie cen sprzedaży uzgodnionych między spółką Schades a jej niepowiązanymi klientami, a nie, jak to uczyniła, stosując przez analogię art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, poprzez obniżenie rzeczywistych cen sprzedaży do ceny CIF na granicy Unii. Tymczasem wobec braku definicji i metody obliczania marginesu podcięcia cenowego Komisja uważa, że obliczenie to wchodzi w zakres jej szerokich uprawnień dyskrecjonalnych. Ponadto jej obliczenie byłoby uzasadnione w świetle art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, który przewiduje, że wystąpienie znacznego podcięcia cenowego należy zbadać na poziomie „przywozu towarów po cenach dumpingowych", a nie na poziomie ceny ich późniejszej odsprzedaży na rynku Unii. Ocena Sądu miała zostać

błędnie oparta na ocenie dokonanej na podstawie prawa konkurencji, zamiast na podstawie prawa polityki handlowej oraz błędnie i w sposób dyskryminujący skonstruowała ona odrębną cenę eksportową dla obliczenia wielkości dumpingu od ceny użytej do ustalenia szkody.

88 Spółka Hansol uważa, że Sąd nie popełnił błędu, orzekając, iż Komisja posłużyła się błędną metodą obliczenia marginesu podcięcia cenowego w spornym rozporządzeniu.

89 Po pierwsze, spółka Hansol uważa, że zastosowanie przez analogię art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego w sposób oczywisty narusza art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia, ponieważ przepisy te mają różne cele.

90 Po drugie, spółka Hansol utrzymuje, że z praktyki WTO i Komisji wynika, iż zbadanie istnienia znacznego podcięcia cenowego wymaga porównania cen nie na poziomie „przywozu po cenach dumpingowych", lecz na tym samym poziomie handlowym, który jest definiowany w zależności od rodzaju klientów. Zastosowanie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego do obliczenia marginesu podcięcia cenowego w niniejszej sprawie oznacza porównanie cen, które nie są porównywalne, ponieważ nie zawierają tych samych składników cenowych. Zastosowanie tego przepisu rozporządzenia podstawowego prowadzi do dokonania dostosowań na wyższym poziomie w łańcuchu dystrybucji niż sprzedaż w Unii.

91 Po trzecie, spółka Hansol uważa, że metody obliczania dumpingu nie są porównywalne z metodami obliczania szkody, co Komisja przyznała w swojej wcześniejszej praktyce. Ponadto praktyka ta oraz wyroki: z dnia 30 listopada 2011 r., Transnational Company „Kazchrome" i ENRC Marketing/Rada i Komisja (T-107/08, EU:T:2011:704, pkt 63); a także z dnia 10 kwietnia 2019 r., Jindal Saw i Jindal Saw Italia/Komisja (T-301/16, EU:T:2019:234, pkt 187), przeczą argumentowi, że to na poziomie granicy Unii należy oceniać skutki cenowe spowodowane przywozem po cenach dumpingowych. Według spółki Hansol ceny powinny być porównywane nie na poziomie granicy Unii, lecz na poziomie sprzedaży pierwszemu niezależnemu klientowi, ponieważ to na tym poziomie odbywa się konkurencja w Unii.

92 Po czwarte, spółka Hansol twierdzi, że sprzedaż dokonana w Unii za pośrednictwem podmiotów powiązanych i sprzedaż dokonywana bezpośrednio na rzecz niezależnych klientów należą do dwóch różnych sytuacji, które Komisja potraktowała w identyczny sposób z naruszeniem zasady równego traktowania.

93 Spółka Hansol uważa, że zarzuty Komisji skierowane przeciwko pkt 204 zaskarżonego wyroku są niedopuszczalne, ponieważ dotyczą okoliczności faktycznych.

*Ocena Trybunału*

94 Zgodnie z art. 1 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, aby można było nałożyć cło antydumpingowe na produkt przywieziony po cenach dumpingowych, jego wprowadzenie do wolnego obrotu w Unii musi powodować szkodę.

95 W celu ustalenia tej szkody art. 3 ust. 2 tego rozporządzenia przewiduje, że należy dokonać obiektywnej oceny wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych, jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Unii oraz wpływu tego przywozu na przemysł Unii. Jeśli chodzi o wpływ przywozu na ceny, art. 3 ust. 3 tego rozporządzenia uściśla, że uwzględnia się fakt, czy w odniesieniu do tego przywozu nastąpiło znaczne podcięcie cenowe w stosunku do cen unijnych produktów podobnych.

96 Należy zauważyć, że w pkt 196–205 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, ustalając szkodę wyrządzoną w przypadku odsprzedaży rozpatrywanego produktu powiązanego przetwórcy nie na podstawie ceny rozpatrywanego produktu w czasie jego odsprzedaży przez spółkę Schades jej pierwszym niezależnym klientom na rynku unijnym, ale na podstawie skonstruowanej ceny CIF na granicy Unii, tak jak to uczyniono w celu obliczenia szkody spowodowanej sprzedażą przez spółkę Schades rozpatrywanego produktu przetworzonego na małe rolki na tym samym rynku.

97 W pkt 199 zaskarżonego wyroku Sąd wywnioskował z wyroku z dnia 30 listopada 2011 r., Transnational Company „Kazchrome" i ENRC Marketing/Rada i Komisja (T-107/08, EU:T:2011:704), że w ramach ustalania szkody i poziomu odniesienia, względem którego należy obliczyć ceny produktów spółki Hansol, które należy porównać z cenami przemysłu unijnego, to ceny wynegocjowane między przedsiębiorstwem a jego klientami, a nie ceny na etapie pośrednim, mogły zadecydować o podjęciu przez tych klientów decyzji o nabyciu produktu tego przedsiębiorstwa, a nie przemysłu Unii. Tymczasem w przypadku odsprzedaży Sąd uznał, że to sam rozpatrywany produkt konkurował z podobnym produktem przemysłu Unii i wyrządzał szkodę temu przemysłowi. Sąd wywnioskował z tego w pkt 201 zaskarżonego wyroku, że jeśli chodzi o odsprzedaż rozpatrywanego produktu przez spółkę Schades, „punkt odniesienia" sytuował się nie na poziomie granicy Unii, lecz na poziomie niezależnych klientów tego powiązanego przetwórcy. Sąd orzekł w pkt 203 zaskarżonego wyroku, że Komisja popełniła błąd, uwzględniwszy przy ustalaniu szkody dla tych odsprzedaży niezależnym klientom cenę eksportową pomniejszoną o koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz kwotę zysku.

98 Aby ocenić, czy Sąd naruszył prawo w swoich ocenach, należy przypomnieć, że – jak wynika z pkt 58 niniejszego wyroku – w dziedzinie środków ochrony handlowej instytucje Unii dysponują szerokim zakresem uznania, tak że kontrola sądowa takiej oceny musi ograniczać się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy.

99 Ponieważ badanie istnienia podcięcia cenowego jest kwestią złożoną z ekonomicznego punktu widzenia, w odniesieniu do której rozporządzenie podstawowe nie narzuca żadnej szczególnej metody, Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania w tym względzie. Wynika z tego, że zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 58 niniejszego wyroku zastosowanie przez analogię metody skonstruowania ceny, o której mowa w art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego w celu zbadania podcięcia cenowego, może być rozważane, o ile metoda ta wpisuje się w ramy prawne przewidziane w rozporządzeniu podstawowym i nie prowadzi do oczywiście błędnego wyniku.

100 W tym względzie należy wziąć pod uwagę dwa szczególne wymogi ustanowione w rozporządzeniu podstawowym przy obliczaniu podcięcia cenowego.

101 Po pierwsze, art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wymaga, aby obliczenia tego dokonano poprzez obiektywną analizę wpływu przywozu na ceny. Wymóg ten sam w sobie oznacza, że porównanie cen odbywa się na tym samym etapie obrotu danymi produktami. Tylko bowiem pod tym warunkiem, po pierwsze, rzeczywisty wpływ przywozu na ceny podobnego produktu przemysłu Unii może zostać prawidłowo uwzględniony, po drugie, sprzedaż rozpatrywanego produktu i produktu podobnego przemysłu Unii można uznać za mającą ten sam „punkt

odniesienia”, po trzecie, ceny sprzedaży na rzecz pierwszych niezależnych klientów rozpatrywanych produktów można obiektywnie uwzględnić przy obliczaniu podcięcia cenowego, i po czwarte, porównanie cen na poziomie konkurencji w Unii może być istotne.

102 Po drugie, z łącznej lektury art. 1 ust. 1 i art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego wynika, że szkodę należy oceniać przy „wprowadzeniu do wolnego obrotu w Unii” produktu przywiezionego po cenach dumpingowych. W konsekwencji obliczenie podcięcia cenowego powinno być co do zasady dokonywane na poziomie przywozu towarów po cenach dumpingowych.

103 W niniejszej sprawie z ustaleń Sądu wynika, że Komisja oceniła istnienie podcięcia cenowego rozpatrywanego produktu poprzez porównanie ceny ex-works stosowanej przez producentów europejskich sprzedających produkty równoważne z rozpatrywanym produktem z ceną CIF na granicy Unii rozpatrywanego produktu. Cena ta odpowiada cenie wprowadzenia do wolnego obrotu w Unii, to znaczy cenie przywozowej tuż po ocleniu tego produktu na granicy Unii. Komisja porównała zatem ceny stosowane przez producenta europejskiego i importera na początkowym etapie wprowadzania do obrotu danego produktu.

104 Jak słusznie podnosi Komisja, Sąd naruszył prawo, uznawszy, że rozumowanie to jest dotknięte oczywistym błędem w ocenie. Miało ono bowiem na celu, zgodnie z wymogami art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zapewnienie, by porównanie cen odbywało się w sposób obiektywny na tym samym etapie obrotu i odpowiadało, w odniesieniu do produktu będącego przedmiotem dumpingu, poziomowi przywozu.

105 W szczególności Komisja mogła, w celu zapewnienia obiektywnego porównania cen na poziomie pierwszego wprowadzenia do wolnego obrotu rozpatrywanego produktu w Unii, skonstruować cenę CIF na granicy Unii poprzez odjęcie kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz kwoty zysku od ceny odsprzedaży rozpatrywanego produktu przez spółkę Schades niezależnym klientom. To zastosowanie w drodze analogii art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego mieściło się bowiem w szerokim zakresie uznania, jakim dysponuje Komisja przy stosowaniu art. 3 ust. 2 tego rozporządzenia, i dlatego nie można go było uznać per se za obarczone oczywistym błędem w ocenie.

106 Ponadto wbrew temu, co orzekł zasadniczo Sąd w pkt 201 zaskarżonego wyroku, uwzględnienie ceny pierwszej odsprzedaży niezależnemu klientowi na rynku Unii przez powiązanego przetwórcę odpowiada nie etapowi wprowadzania do obrotu ex-works produktu ekwiwalentnego pochodzącego z przemysłu Unii, lecz późniejszemu etapowi wprowadzania tego produktu do obrotu. W istocie cena sprzedaży powiązanego przetwórcy pierwszemu niezależnemu klientowi nie jest ceną przywozową, lecz ceną odsprzedaży.

107 Wynika z tego, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 203 zaskarżonego wyroku, że Komisja popełniła błąd, postanawiając w celu ustalenia cen eksportowych rozpatrywanego produktu w ramach ustalenia szkody odliczyć koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne i kwotę zysku w odniesieniu do odsprzedaży rzeczonego produktu dokonanej przez spółkę Schades na rzecz niezależnych klientów.

108 Dokonana przez Sąd w pkt 204 zaskarżonego wyroku ocena wpływu błędu zarzucanego Komisji na ważność podcięcia cenowego przyjętego w spornym rozporządzeniu jest zatem również błędna, bez konieczności orzekania w kwestii, czy ocena ta stanowi ocenę faktów, której Komisja nie mogła podnieść w odwołaniu.

109 Wynika z tego, że Sąd błędnie uwzględnił w pkt 205 zaskarżonego wyroku drugą część zarzutu piątego podniesionego w pierwszej instancji.

110 Należy jeszcze zauważyć, że w pkt 208–212 zaskarżonego wyroku Sąd uznał zasadniczo, iż obliczenie marginesu podcięcia cenowego w wysokości 9,4% przyjęte przez Komisję w spornym rozporządzeniu było również oparte na błędzie w zakresie ważenia sprzedaży popełnionym przy obliczaniu dumpingu. Ponieważ nie można było wykluczyć, że błędy te mają wpływ na wyciągnięty przez Komisję wniosek dotyczący analizy podcięcia cenowego i badania szkody poniesionej przez przemysł Unii, Sąd uwzględnił również trzecią część zarzutu piątego podniesionego w pierwszej instancji.

111 Otóż, jak wynika z pkt 47–65 niniejszego wyroku, Sąd słusznie stwierdził, że Komisja popełniła błąd wpływający na wiarygodność ważenia sprzedaży w celu obliczenia dumpingu. Ponadto bezsporne jest, że to samo ważenie zostało wykorzystane przy obliczaniu podcięcia cenowego. Błąd wpływający na obliczenie wagi sprzedaży podważa zatem wiarygodność ocen Komisji dotyczących marginesu podcięcia cenowego przyjętego w spornym rozporządzeniu.

112 Zatem niezależnie od okoliczności, że – jak wynika z pkt 98–107 niniejszego wyroku – Sąd naruszył prawo, wymierzając sankcję za sposób obliczenia przez Komisję w celu ustalenia szkody spowodowanej odsprzedażą rozpatrywanego produktu przez powiązanego przetwórcę, to jednocześnie Sąd słusznie nie wykluczył ewentualnego wpływu błędu popełnionego przez Komisję przy obliczaniu ważenia sprzedaży na analizę podcięcia cenowego i badanie wpływu przywozu po cenach dumpingowych na produkty podobne przemysłu Unii. Sąd mógł zatem uwzględnić w pkt 212 zaskarżonego wyroku trzecią część zarzutu piątego podniesionego w pierwszej instancji. Zarzut trzeci należy zatem oddalić jako bezskuteczny.

113 W świetle całości powyższych rozważań Sąd mógł stwierdzić w pkt 213 zaskarżonego wyroku nieważność spornego rozporządzenia w zakresie dotyczącym spółki Hansol.

114 Z całości powyższych rozważań wynika, że odwołanie główne należy oddalić.

## W przedmiocie odwołania wzajemnego

115 Na poparcie odwołania wzajemnego ETPA podnosi dwa zarzuty oparte odpowiednio na naruszeniu art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego i naruszeniu art. 18 tego rozporządzenia przy dokonywaniu przez Sąd oceny ważenia między sprzedażą rozpatrywanych produktów klientom niezależnym a sprzedażą tych produktów na rzecz powiązanych przetwórców w celu przetworzenia owych produktów na małe rolki.

### *W przedmiocie zarzutu pierwszego*

#### *Argumentacja stron*

116 ETPA uważa, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 84–87, 92 i 100–106 zaskarżonego wyroku, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, obliczając margines dumpingu na podstawie ważenia, nie uwzględniwszy faktu, że część sprzedaży na rzecz powiązanych przetwórców– większa niż ta wzięta pod uwagę przez Komisję – była przeznaczona do odsprzedaży, a nie do przetworzenia.

117 Tytułem głównym ETPA uważa, że Sąd naruszył art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, ponieważ przepis ten nie zawiera ani wymogu, ani wskazówki co do dokładnej metody obliczania ważenia. W zaskarżonym wyroku ograniczono się do stwierdzenia naruszenia tego przepisu, nie precyzując konkretnych elementów lub wymogów, jakie Komisja miała naruszyć.

118 Tytułem ewentualnym ETPA uważa, że ocena Sądu narusza prawo, ponieważ art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego nie wymaga zastosowania metody stosowanej przy konstruowaniu ceny eksportowej do obliczenia ważenia.

119 ETPA uważa, że dane spółki Schades były reprezentatywne jedynie do celów obliczenia ceny eksportowej dla powiązanych przetwórców, ale nie do celów obliczenia wielkości sprzedaży powiązanych przetwórców, którzy nie współpracowali i nie mogli zostać zweryfikowani. Rozporządzenie podstawowe nie nakłada na Komisję obowiązku dokonania obliczenia tych wielkości do celów ważenia. Sąd nie mógł uznać, że wielkości te dokładnie odzwierciedlały wielkość sprzedaży powiązanych przetwórców.

120 Ocena Sądu – zgodnie z którą obliczenia dokonane przez Komisję nie odzwierciedlają rzeczywistego zakresu praktyk dumpingowych, a przypisanie tej samej wartości procentowej co stosowana przez spółkę Schades do sprzedaży nieprzetworzonych dużych rolek w odniesieniu do sprzedaży trzech innych powiązanych przetwórców pozwala na pełniejsze odzwierciedlenie rzeczywistego zakresu praktyk dumpingowych – jest pozbawiona podstaw faktycznych i prawnych.

121 W odniesieniu do braku podstawy faktycznej ETPA podnosi, że skoro nie istniały żadne dostępne informacje dotyczące dwóch powiązanych przetwórców, którzy nie współpracowali, a informacje dotyczące trzeciego powiązanego przetwórcy nie zostały zweryfikowane, Sąd nie mógł wiedzieć, jaka dokładnie była wielkość sprzedaży tych przetwórców. Ponadto, gdyby sprzedaż przez spółkę Schades dużych rolek klientom niepowiązanym, która stanowiła największy wolumen, została wykorzystana dla powiązanych przetwórców, obniżyłoby to margines dumpingu poprzez sztuczne zawyżenie udziału sprzedaży dużych rolek niepowiązanym klientom.

122 W odniesieniu do braku podstawy prawnej ETPA uważa, że ani orzecznictwo, ani brzmienie art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego nie sugerują, że w braku dostępnych informacji margines dumpingu oparty na przybliżonym ważeniu uniemożliwiłby odzwierciedlenie rzeczywistego zakresu praktyk dumpingowych.

123 Spółka Hansol uważa, że pierwszy zarzut odwołania wzajemnego należy oddalić jako oczywiście bezzasadny.

*Ocena Trybunału*

124 Sąd słusznie przypomniał w pkt 74 i 75 zaskarżonego wyroku, iż art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego przewiduje dwie metody ustalenia istnienia marginesów dumpingu w okresie objętym dochodzeniem, a mianowicie, po pierwsze, tak zwaną metodę »symetryczną«, opartą na porównaniu średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen we wszystkich transakcjach wywozowych do Unii lub na porównaniu w poszczególnych transakcjach indywidualnych wartości normalnych i indywidualnych cen wywozowych do Unii, oraz, po drugie, tak zwaną metodę »asymetryczną«, opartą na porównaniu średniej ważonej wartości normalnej z cenami wszystkich indywidualnych transakcji wywozowych do Unii.

125 Wprawdzie przepis ten nie przewiduje metody obliczania wagi pomiędzy, z jednej strony, sprzedażą bezpośrednią i pośrednią rozpatrywanego produktu na rzecz niezależnych klientów, a z drugiej strony sprzedażą powiązanym przetwórcom w celu przetworzenia go w małe rolki, to jednak z celu tego przepisu wynika, że niezależnie od wybranej metody i sposobu, w jaki Komisja stosuje ją w praktyce, musi ona być w stanie odzwierciedlić pełny zakres praktyk dumpingowych (zob. podobnie wyrok z dnia 5 kwietnia 2017 r., Changshu City Standard Parts Factory i Ningbo Jinding Fastener/Rada, C-376/15 P i C-377/15 P, EU:C:2017:269, pkt 54).

126 Tymczasem, jak wynika z pkt 57–65 niniejszego wyroku, Sąd słusznie uznał w pkt 84–87 zaskarżonego wyroku, że przy zastosowaniu metody symetrycznej wybranej przez Komisję w niniejszej sprawie nie zdołała ona w wiarygodny sposób odzwierciedlić pełnego zakresu praktyk dumpingowych.

127 Tak więc wbrew temu, co twierdzi ETPA, Sąd wyraźnie wskazał, jaki wymóg art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego został naruszony przez Komisję w spornym rozporządzeniu, a mianowicie wymóg odpowiadający celowi tego przepisu polegającemu na zapewnieniu, by zastosowana metoda odzwierciedlała pełny zakres praktyk dumpingowych.

128 W konsekwencji zastrzeżenie podniesione tytułem głównym w ramach zarzutu pierwszego odwołania wzajemnego należy oddalić jako bezzasadne.

129 Jeśli chodzi o zastrzeżenie podniesione tytułem ewentualnym, zgodnie z którym art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego nie nakłada na Komisję obowiązku stosowania przy obliczaniu ważenia metody zastosowanej do skonstruowania ceny eksportowej, należy stwierdzić, że owo zastrzeżenie opiera się na błędnym zrozumieniu treści zaskarżonego wyroku.

130 Z pkt 83–87 zaskarżonego wyroku w żaden sposób nie wynika bowiem, aby Sąd orzekł, że Komisja powinna była oprzeć się na art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego do celów obliczenia wagi marginesów dumpingu. Sąd orzekł, że zastosowanie przez Komisję wagi marginesów dumpingu pomiędzy sprzedażą rozpatrywanego produktu klientom niepowiązanym a sprzedażą powiązanym przetwórcom nie odzwierciedlało pełnego zakresu praktyk dumpingowych spółki Hansol, jak wymaga tego art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego.

131 Następnie ETPA podważa ocenę Sądu zawartą w pkt 85 i 86 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą Komisja postanowiła wykorzystać dane spółki Schades do obliczenia marginesu dumpingu w odniesieniu do sprzedaży dokonanej przez spółkę Hansol trzem powiązanym przetwórcom, nie uwzględniwszy danych dotyczących spółki Schades Nordic. Należy stwierdzić, że argumentacja ta kwestionuje ocenę okoliczności faktycznych.

132 Otóż z art. 256 TFUE oraz art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, iż jedynie Sąd jest właściwy, po pierwsze, do dokonywania ustaleń faktycznych, z wyjątkiem sytuacji, gdy nieprawidłowość jego ustaleń wynika z akt sprawy, a po drugie, do oceny tych okoliczności faktycznych. Wynika z tego, że jeśli dowody, które Sąd dopuścił na poparcie tych okoliczności faktycznych, uzyskano w prawidłowy sposób, przy poszanowaniu ogólnych zasad prawa i wymogów proceduralnych dotyczących ciężaru dowodu i postępowania dowodowego, wyłącznie do Sądu należy ocena, jaką wagę należy przywiązywać do przedstawionych mu dowodów. Dlatego z wyłączeniem przypadków przeinaczenia tych dowodów ocena ta nie stanowi zagadnienia prawnego, które jako takie poddane jest kontroli Trybunału (wyrok z dnia 2 czerwca 2016 r., Photo USA Electronic Graphic/Rada, C-31/15 P, niepublikowany, EU:C:2016:390, pkt 50, 51 i przytoczone tam orzecznictwo).

133 W sytuacji gdy ETPA kwestionuje ocenę okoliczności faktycznych, nie powołując się na przeinaczenie okoliczności faktycznych, Trybunał nie jest właściwy do orzekania w tej kwestii.

134 Ponadto argumentacja ETPA, zgodnie z którą Sąd popełnił błąd, uznając w pkt 86 i 87 zaskarżonego wyroku, że fakt wykorzystania wielkości sprzedaży spółki Schades do celów sprzedaży trzech innych powiązanych przetwórców odzwierciedlał w szczególności dumping stosowany przez spółkę Hansol, wynika z błędnego zrozumienia treści zaskarżonego wyroku. W tych punktach Sąd stwierdził bowiem jedynie, że nie uwzględniwszy faktu, iż z udostępnionych mu danych wynikało, że nie tylko spółka Schades, ale także jeden z trzech powiązanych przetwórców, a mianowicie Schades Nordic, odsprzedawali rozpatrywane produkty niezależnym klientom, Komisja przypisała zbyt dużą wagę sprzedaży powiązanym przetwórcom w celu przetworzenia na małe rolki, zwiększając w ten sposób rzeczywisty dumping stosowany przez spółkę Hansol.

135 Wreszcie ETPA uważa, że ani orzecznictwo, ani brzmienie art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego nie stoją na przeszkodzie uznaniu, że margines dumpingu oparty na przybliżonym ważeniu przy braku zweryfikowanych informacji spowodowałby, że ów margines dumpingu nie odzwierciedlałby pełnego zakresu dumpingu. Wystarczy jednak przypomnieć, że jak wynika z pkt 47–65, a także pkt 124 i 125 niniejszego wyroku, Komisja była zobowiązana do zweryfikowania danych spółki Schades Nordic i zapewnienia, że jej obliczenia odzwierciedlały pełny zakres praktyk dumpingowych.

136 W świetle powyższych rozważań zastrzeżenie podniesione tytułem ewentualnym w ramach zarzutu pierwszego odwołania wzajemnego również należy oddalić jako bezzasadne, a tym samym zarzut pierwszy odwołania wzajemnego należy oddalić w całości.

***W przedmiocie zarzutu drugiego***

*Argumentacja stron*

137 ETPA twierdzi, że pkt 86 i 87 zaskarżonego wyroku stanowią naruszenie prawa. Zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego Komisja była upoważniona do obliczenia wagi poszczególnych kanałów sprzedaży na podstawie najlepszych dostępnych danych. Zdaniem ETPA spółka Hansol była świadoma tego faktu, ponieważ w trakcie dochodzenia Komisja poinformowała ją o konsekwencjach braku współpracy. Ponieważ spółka Hansol zażądała, aby trzej powiązani przetwórcy nie wypełniali kwestionariusza antydumpingowego, powinna była wiedzieć, że wielkość sprzedaży zostanie ustalona na podstawie najlepszych dostępnych danych.

138 Ponieważ Komisja dysponowała szerokim zakresem uznania przy ustalaniu, co stanowi najlepsze dane dostępne w każdym poszczególnym przypadku, a w zaskarżonym wyroku Sąd nie uznał, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych, lecz orzekł, że wykorzystanie danych dotyczących sprzedaży spółki Schades odzwierciedlałoby dokładniej margines dumpingu spółki Hansol, Sąd miał przekroczyć granice kontroli i niezgodnie z prawem zastąpić ocenę Komisji swoim punktem widzenia.

139 Spółka Hansol uważa, że drugi zarzut odwołania wzajemnego jest oczywiście bezzasadny.

*Ocena Trybunału*

140 Na podstawie art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja może dokonać ustaleń w oparciu o fakty dostępne, w przypadku gdy zainteresowana strona nie współpracuje lub udziela błędnych lub mylących informacji.

141 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że w toku dochodzenia antydumpingowego spółka Hansol zażądała, aby powiązani przetwórcy inni niż spółka Schades byli zwolnieni z obowiązku udzielania odpowiedzi na kwestionariusze antydumpingowe. Nie jest również kwestionowane, że wniosek ten został uwzględniony przez Komisję, wobec czego ograniczyła ona żądania udzielenia informacji dotyczących powiązanych przetwórców do tych, które dotyczyły spółki Schades.

142 Wniosek taki nie może być uznany za odmowę współpracy w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Wynika z tego, że wbrew temu, co twierdzi ETPA, przepis ten nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.

143 Okoliczność, że jedynie spółka Schades odpowiedziała na kwestionariusz antydumpingowy i że inni powiązani przetwórcy zostali zwolnieni z odpowiedzi na kwestionariusz, nie ma wpływu na ciążący na Komisji obowiązek uwzględnienia istotnych danych, z którymi mogła się zapoznać w toku postępowania administracyjnego, w celu dokonania oceny pełnego zakresu praktyk dumpingowych. Jak bowiem wskazano w pkt 49–51 niniejszego wyroku, Komisja jest zobowiązana uwzględnić te dane w świetle celu rozporządzenia podstawowego i ciążącego na niej obowiązku staranności.

144 W konsekwencji ETPA niesłusznie twierdzi, że Sąd przekroczył granice kontroli i niezgodnie z prawem zastąpił swym stanowiskiem stanowisko Komisji, uznawszy w pkt 85 i 86 zaskarżonego wyroku, że Komisja przypisała zbyt dużą wagę sprzedażom powiązanym przetwórcom w celu przetworzenia na małe rolki i z tego względu zwiększyła rzeczywisty dumping stosowany przez spółkę Hansol. Nawet jeśli Komisja wiedziała bowiem, że część sprzedaży rozpatrywanego produktu spółce Schades została odsprzedana bez przetworzenia niezależnym klientom i wiedziała, że co najmniej jeden powiązany przetwórca inny niż Schades również odsprzedawał rozpatrywany produkt, to jednak uznała ona, że cała sprzedaż spółki Hansol trzem powiązanym przetwórcom innym niż Schades została dokonana w celu przetworzenia na małe rolki.

145 Wynika z tego, że drugi zarzut odwołania wzajemnego również należy oddalić jako bezzasadny, w związku z czym odwołanie wzajemne należy oddalić w całości.

**W przedmiocie kosztów**

146 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

147 W odniesieniu do odwołania głównego, ponieważ spółka Hansol wniosła o obciążenie Komisji kosztami postępowania, a ta ostatnia przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania związanymi z tym odwołaniem.

148 Ponieważ odwołanie wzajemne ETPA zostało oddalone, a spółka Hansol wniosła o obciążenie jej kosztami postępowania, należy obciążyć ETPA kosztami postępowania związanymi z odwołaniem wzajemnym.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

**1) Odwołanie główne i odwołanie wzajemne zostają oddalone.**

**2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania związanymi z odwołaniem głównym.**

**3) European Thermal Paper Association (ETPA) zostaje obciążona kosztami postępowania związanymi z odwołaniem wzajemnym.**

Podpisy